

אקרית

כל ערב היא דלוקה מחדש.
פסגה בודדה בגליל המחשיך הגבוה
בואכה ארץ הלבנון..
מלבן לֹהֵב השמימה, פס של אור מהכביש
העולה.. הבייתה, לשומרה.

הכפר ההרוס איננו..
נפקד מצלילי היום, שקוף בין צבעי הלילה.
הצאצאים.. מצליחים
או נכשלים, רֹדִים
או חוֹמְלִים
בסרט אחר לגמרי, כזה שבועט בבטן,
לא כמותה.
היא אינה בועטת,
היא דולקת.
כל ערב מחדש.

מה דולק או בוער או לוחש
בפסגת אקרית, מעל הַגִּוִּיהַּ שְׁאֵכְלָה,
על קירות הכנסייה?

זו לא אש התמיד בְּטַבּוּרֵוֹ של שער הניצחון
או זו שבאוהל יזכור ביד ושם.
אין לה אבא, צבא או ארץ..
הזעם העצור בְּלִבּוֹת
צאצאי הצאצאים
מזמן טורגט למחוזות זרים,

אנושיים.

אפילו אין לה אנשים..

לזו שדולקת בחושך.

לא מבנה האבן,

מפלט חתונות וינטג',

דלת עם חלל

ומגדל פעמון,

גבעת הגולגולתא

רק בלי סיפור,

כמו הולוגרמה,

מפלט נכאים,

בקצה העלייה המשובשת,

יתומת התמרור,

מעל שומרה

ביום.

זו לא פומפיי, סטונהנג' או מאצ'ו פיצ'ו..

פטרה..

או אחותה

הקרובה וכל כך רחוקה

ברעם.

אין לה אוצר או שמש או נוטר

עם חותם המלך, הרנסנס, המיסטיקנים..

המפלצות.. גם

הוד חורבותיו של מבצר מונפורט איננו.

ואין ניגון בקצב הדבקה במשולש,

המרובע, המחומש, המשושה, ב.. – ביפ, ביפ, ביפ..

של השכנות ששפר גורלן..

לא רק בשמחות.

והיא דולקת..

זה דולק,

מה דולק?

כל ערב

ולילה

עד בוקר

באותה נקודה בזמן

ובמקום.

מעל שומרה

בלבבות שהיו עושים הכל

לגרש אותה מקרבם.

אולי כמו הלבבות

אֶכּוּלִי השנאה

או ספוגי הייאוש והתקווה

מעל וגם מתחת לגבול הצפוני.

הכאב?

הוא כבר מזמן

הוטבל לסייברספייס,

זה כבר סיפור.

כאב זה טריגר, כלי

להישרדות,

או משהו

שבעטיו

אתה

ואת
מפלצת.
גם כן כלי.

לא חס, חס, חס
חס וחלילה, לא עלינו
חס
לא משהו
אחר..
מאור, כף יד, עיניים..
לא.
הקשיבו למומחים.

והיא דולקת
היא?
האבן
המבנה
החורש
הגבעה
הנקודה
השם..
מעל כל המציאות.
צופה עלינו.
זו עם השם המת:
אקרית